

M-am stricat

în genunchi întâi, apoi încovrigat și întins, în sfârșit, când pe burtă, când pe spate – crezi că mai am eu vreo speranță? M-au năpădit noi sentimente, noi paraziți, noi viermi intestinali, noi viruși, care mă înnebunesc, de unde-or fi tot apărut? Îmi vine să-mi scot tot ce am pe dinlăuntru, să dau de pământ cu tot cu inimă, cu plămâni și ficat, să le calc în picioare și să le scuip, că m-am săturat, ce tot vor ele de la mine? De fapt, ce tot vreau eu de la mine? Stai

liniștit. Te-ai drogat cu aurolac? Dezbrăcat în pielea goală, urlând: simte pur și simplu pe propria piele că „nu mai poate opri ceea ce nu poate fi oprit”. Ești schizofrenic. Bine, mută-ți nasul, nu mă mai miroși – n-am murit? M-am stricat? De când a simțit o plesnitură în cap, acum o lună de zile – când se întorcea cu vaca de la pășune și a fost trăsniț, înainte să înceapă să plouă. Era venit la ai lui, întors pentru câteva zile în trecut, în frumoasa lui copilărie...

Mă rememoram

cam pe la miezul nopții, lampa era încă mare: eu eram? În armură grea și coif cu viziera închisă – nu mă recunoșteam cu totul, ce mai voiam? Eu eram, mă rememoram, ridicam pentru o clipă viziera, dar nu mă înțelegeam. Ce aveam... Oare la ce mă gândeam? La putreziciunea moștenită din adânc.

Mă gândeam la cei din cazărmi și din beciuri, români: la cei necrescuți în cultul supunerii, „ca mine”.

Ușa mare, dublă, de la intrarea înlăuntru meu era pe jumătate acoperită de o dună, iar vântul aduna din ce în ce mai mult nisip în jurul pereților exteriori. Totul era un hohot de râs, acolo, public...

Ah, instinct al răzvrătirii! Nu da înapoi: măcar tu, „chiar dacă am ratat totul cu învârtelile, reaua-credință, prostia, înșelăciunea, șmecheria”... Că e o cârdășie la mijloc! Am ratat totul, aceasta este culoarea regulamentară, îndrăznind și nereușind, „ascultați prin mine vaietele mulțimii”.

O vrăjitoare

vreau să o văd și pe asta nu găsesc posibilități, cine
 ar fi crezut? Ea a răsturnat
 căruța cu mercur în drum. Bate cu pumnul în masă, nu
 ne apropie distanța, îmi e dor de tine, ești
 o vrăjitoare, cum să fac să te văd de la 300 de kilometri?
 Simplu: închide ochii și
 imaginează-ți: nu-i așa că ți-ar plăcea să facem
 dragoste în mijlocul unui
 lan de rapiță? Astea-s prostii ieftine, îi repetă la
 telefon... Își
 amintește ce a pățit în altă
 viață, că a venit preotul într-o noapte cu molifta: „Am
 ieșit în izmene, am văzut cum preotul

bătea câinele. Îi zic: Părinte, de ce noaptea? Vino mâine.
 Atunci părintele mi-a răspuns că a doua
 zi vine să-mi facă înmormântarea.” Și așa a fost. Doar
 n-o să-ți asemeni iubita de azi cu
 moartea. Nu, tu
 ai fost creată pentru răzbunare... Fumează cu geamul
 deschis, îi amiroase a lână de capră, iar
 a căzut scrum pe... Așteaptă răspunsuri. Sărută
 Sfânta Evanghelie. Își
 admiră încă o dată în gând trupul slăbit: să
 trăiți! Că
 e înainte de ultima degradare.

Revoluția continuă

plouă, ni se fac semne din al nouălea cer, semne
 obișnuite ale erorii, miroase a mort, ce
 naiba, poloboace
 cu mălai cad torențial, plouă
 cu speranța că vom avea nu numai o mămăligă pentru
 fiecare, ci șapte, e o rupere de nouri,
 se înfundă canalele de scurgere din oraș, suntem
 inundați, nu mai vream
 atâta mălai, Doamne, oprește, în mărinimia ta...

În ce an suntem? Rupem
 ciorchini de flori de salcâm din obraji
 fetișcanei împușcate de soldați,
 ascunsă, de trei zile, sub o tarabă, în spatele unor lăzi,
 acoperită cu o pătură murdară, în stradă,
 obraji sărutați la
 despărțire, înainte de a fi ridicată de familie în dric,

obraji albi, putreziți, ni se lipsesc de buze,
 ne vine să leșinăm și
 să o tot luăm la fugă, leșinăm o clipă, răsturnăm o
 cutie mare cu fructe
 zaharisite și fugim, ce fugă să fie aceasta,
 fugim alături de un cal șchiop,
 de unde o fi apărut, ăsta-i calul care nu paște iarbă, ci
 păr de fată mare, auzim, ne facem cruce,
 calul ne depășește, aruncă din picioarele de dinapoi, ne
 ferim și alunecăm în toba mare
 a fanfarei... Mă
 trezesc. Nu plouă cu mălai afară. Revoluția
 continuă – ceea
 ce favorizează atacul mușcăiurilor în general, nu?
 Nu. Nu credeți.

Până când să te caut

întoarce foaia: aici, unde se întâlnesc picioarele, acolo
e și capul? Unde
se întâlnesc picioarele e liziera de salcâmi
înfloriți – e o fotografie de la
2000 de metri înălțime, făcută de mine din perioada
când aveam aripi. Frumoasă
femeie.

Stă cu ochii înroșiți, cu albumul pe genunchi – Doamne,
te-am iubit ca un nebun, dar acum
n-a mai rămas nimic: pista de decolare este plină de scaieți
și spini, nu-mi
mai fac iluzii, nu mai am nici un avânt.
Nimic nu mai merită? Cât

te-am iubit, am zburat în sus și-n jos, mi-am rupt
gâtul și am luat-o de la capăt. Azi ar trebui
să-mi exprim ura. Că

am îmbătrânit, încetul cu încetul, nici n-am simțit,
m-ai integrat în visul
tău, m-ai căsătorit cu o femeie care m-a iubit, mi-a
făcut un copil și am intrat în linie

dreaptă, pierzând
șirul: după moarte o să-mi revină avântul? Până
când să te caut, Doamne?

Stă pe prispă și stinge trei cărbuni în apă...

22 mai 1991

tămâind pragul casei părintești, laș, pentru
a câta oară, cu
ochii peste gardul viu de izmă creață: 1991. Țasta
da an golan! Iubită
reîntoarcere. Aude: „Nu mai putem să lăsăm dobitocii
să ne conducă”! Jos trădătorii... Iar

era demonstrație. O transpirație rece îi taie șira
spinării, aiurit de atâta strădanie:
miroase a balebă de vaci, uscată, pusă pe foc, pe aici? În
loc să miroasă a izmă creață... La
ora când își lăsa amprentele mâinilor în ghips
vecinul: era
ultima lui dorință! Vrea să-și lase și urmele. E
ținut de o parte și de alta, îl

privește atent:
calcă, greu, în ghipsul moale, ud, pe o tavă, în picioarele
goale, să vadă urmașii că a trecut și el prin
această lume, mai are
o zi de trăit? „Acești șobolani ai istoriei”... Peste

drum se descarcă rufe
murdare, grămezi legate în cearșafuri, la curățătoria
chimică din camion... „Trăim din zi
în zi mai prost”! În timp ce, în coloana de manifestați,

primăvărată, iubita lui a trecut încă
o dată, nesimțitoare, fără să-i răspundă la salut, cu
o lacrimă
solidificată la gât, prinsă de o curelușă...

Forțe de atracție

sfeșnice de lut smălțuite, la căpătâi, aprinse: când
toate acestea se vor isprăvi și când
nu vom mai zări, la
mare depărtare, cu ochii întredeschiși, decât
cârduri de măgari
sălbatici alergând, lăsând în urmă un nour lung de praf...

Când toate acestea se vor
isprăvi și o pelerină a lui Zorro, învolburată, cu
franjuri aurii, va acoperi
sufletele morților la Revoluție, suflete puse
în fața unui pluton de execuție,
oprite într-un punct mort: disprețuite, persecutate,
bătute. Undeva, în spatele unei

baricade – dacă nu se va considera necesar să fie
înconjurată cu o perdea de fum. A
baricadei formate din hârci de ceară, vrăjite.
În vânzoleala
noptii, redescoperind la 40 de ani

misterioasele forțe de atracție ale Lunii Negre.

Sfântul Ioan

ploua și eu stăteam spânzurat de frânghiile clopotelor.
Inadaptabil. Că nu s-a schimbat nimic,
după. Nimic nu mai meritase,

ploua schimonosit: tu, după fecundație având
să dai drumul la
câini. O, nețărmită prostie... Nu

se mai vedea nimeni pe drumul ocolit al umilinței, ce
ai fi vrut? Un miracol. Ploua, ce ploua,

parcă lătra. Bătea un puls
străin în aer și Sfântul Ioan, la 25 de ani, înalt,
slab, cu barbă rară, în
care te recunoșteai, un nevrotic, mușcat de câini, ținea
ritmul: scotea saliva din trompetă, apăsând
pe clape, alt miracol,
cânta

despre lingușeală și despre lașitate.
Lingușeală a ploii
însângerate și lașitate a noastră: în fața miracolelor,

aceasta e ideea.

Singur

mă arde în palma dreaptă. Da? Primești bani. Bani? O să-mi cumpăr un cal... Bine, oprește-te, nu te mai prosti atât, las-o baltă – nu vezi unde ai ajuns? Tocmai, că n-am ajuns, de aia, dar ce contează: se uită cum ciugulește o pasăre. În

zilele mohorâte, șade la masă cu ochii în gol pe terasa cârciumii din luncă, pe un sac de fasole. Nu se poate concentra nicăieri ca aici. Într-o vreme când căuta pe furiș de ouă încă o găină, în grajd. Că ai putea să-mi mai dai și tu

o mână de ajutor la treburile gospodăriei... Ți-ai găsit! Când a luat-o lângă el, n-avea gura așa mare, era o arătare îmbrăcată într-o rochie albă, care-i făcea cu mâna de pe linia orizontului – iar acum, ia te uită ce mândrețe de femeie! Femeie? Femeie în închipuirea lui, trăind izolat. Că vorbește singur. Își așteaptă sfârșitul, bea morfină sau ia marijuana. El

e unul dintre cei care resping nostalgia.

Piața Universității

măști, soare, muguri, fete care
 îi privesc în ochi, gata de o aventură în luna martie: dar
 el nu poate să se bucure nici
 azi! De un an nu poate să se bucure de nimic. De ce: îi
 e inima strânsă și
 are impresia că e părăsit și de propriu-i suflet, asta
 ar fi explicație... E profund neliniștit.
 Oprește

lângă pereții institutului de arhitectură, unde
 sunt afișate manifeste:
 unele sunt șterse, altele rupte, unele sunt de la protestele
 din 1990, altele sunt de o zi, au data pe ele. În
 timp ce simțea că
 plutește pe mare, însoțit de țipetele jalnice ale
 pescărușilor,
 murind de frică... Își scutură capul. Un bătrân cu barbă
 cârlionțată, albă, vine lângă perete, în fața
 lui, are o hârtie mare scrisă de mână, dată cu lipici pe
 spate, n-o să reușiți să o puneți așa
 sus, bătrânul,

Frica

reptilă preistorică deplasată prin salturi, frica.
 Frica de ziua de mâine? Frica
 noastră cea de toate zilele: atât de arbitrară. De ce?
 Te gândești: arbitrară...
 arbitrariu... arbitrariul puterii... unii au prea multă
 putere, alții...
 De ce taci, răspunde! „Am văzut
 zei în jurul candelii”. Frica, scăpată din cuștile negre
 ale organismului! Ale
 organismului îmbibat de apă, azi continent
 inundat: orbecăind prin casă,
 casă a părinților, „reptilă preistorică, frica
 noastră”, frica de moarte,
 cu palmele la tâmpile, palid, deznădăjduit, în
 spatele tristeții, tristeții...
 Tristeții. În spatele geamurilor murdare, înfricoșat, cu
 atât mai mult cu cât repeți: „cât
 e de bine, cât e de liniștit totul, nu mă doare
 absolut nimic”...

pe vârfuri, întinde hârtia cu cărja: ce scrie? N-are
 răbdare să o citească, pleacă,
 florăresele se luptă cu albinele! Lalele, zambile, viorele,
 brândușe, toate sunt cotropite de albine, degeaba
 le udă, sperie clienții. Pe dracul
 cu Europa lor, aude, e un țipăt. Trece o femeie
 împingând un căruț ordinar în
 care e un bărbat fără picioare, nu cerșește, cine știe unde
 îl debarcă... Face

pași mici, nehotărât: ard cu zecile, mănunchiuri,
 lumânările la Troiță, e
 un miros înecăcios, abia își face loc, trecători,
 trecătoare la talie, are călimări
 la brâu, una cu cerneală, alta cu nisip, i se suflă în
 ceafă, nu întoarce capul, lume, lume,
 trece în alt veac, ia guma de mestecat cu surprize! Ia
 cerceii... O

lume de simple dăre de energie.

Ignoranți

îi răscolește cu unghiile pielea obrazului, vrea
 să-i scoată un punct negru, mă
 doare, încetează, lasă, că nu mori din asta, nu iese, încă
 un pic, ia te uită, gata. Îi arată, pe vârful
 unghiei, un rest, îl sărută... Știi, mi s-a făcut dor să
 mă întorc într-un car cu fân acasă, la
 țară. Vezi să nu te întorci într-un sicriu, cum a pățit
 al lui Costică, la București, în parcul din
 spatele blocului: a coborât a
 patra oară din teiul înflorit, în care i se arătase chipul
 Maicii Domnului și țac!
 I s-a oprit inima. L-a chemat Maica Domnului
 la ea? Nu-mi vorbi mie de inimă, că mi-ai făcut-o praf! Dacă
 te iubesc... Oare
 ce m-aș face eu fără tine? „Tu, cel lipsit de cunoaștere,
 săracul”. Am un foc greu de stins,
 aici. Mai bine m-ai tăia bucăți și-ai chema
 păsările de pradă la un mare
 ospăț. Așa, din
 cauza faptului că suntem atât de ignoranți.